

A. G. Riddle • RASKRÍŽJE

A. G. RIDDLE

RASKRIŽJE

Preveo s angleškoga
Predrag Mavar

Naslov izvornika

A. G. Riddle

Departure

Copyright © A. G. Riddle, 2015.

Copyright © za hrvatsko izdanje Znanje d.o.o. 2014.

Copyright © za hrvatski prijevod Predrag Mavar i Znanje d.o.o. 2015.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ovog izdanja ne smije se umnožavati ili javno reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja nakladnika.

Za one koji su dovoljno tvrdoglavi da sanjaju.

PRVI DIO

PREŽIVJELI

1.

Harper

ZA SAT VREMENA ovaj će avion sletjeti, a onda ću biti primorana donijeti Odluku, izbor koji ću možda žaliti do kraja svoga zemaljskog postojanja. Ovisno o tome kako prođe, možda će uslijediti kaos i neimaština. A možda čisto blaženstvo. Izgledi su pola-pola, rekla bih. Ne bojim se Odluke. Većinu vremena jedva da i razmišljam o njoj.

Poput većine pisaca, ni ja ne izlazim mnogo. Niti bogzna kako zarađujem. Obično letim u ekonomskom razredu, i u devedeset posto slučajeva stiješnjena sam između osobe s virozom koja počne kašljati kad to najmanje očekujem i oženjenog muškarca koji me neizbježno pita: »Kako to da je tako zgodna cura još uvijek sama?« Naslućujem da zrakoplovne kompanije pokraj mog imena u bazi podataka imaju zastavicu s napomenom: »Nije zanovijetalo, smjestite je u najgori red.«

Ali to ne vrijedi za ovaj let.

Prije otprilike šest sati ušla sam u svijet magije, mjesto koje postoji samo u kratkim razdobljima dvanaest tisuća metara iznad Zemljine površine: prvi razred međunarodnog leta. Ta zemlja užitaka, koja iskršava i nestaje poput kakva alternativnog univerzuma, ima vlastite čudne običaje i obrede. Sve sam ih upila znajući da će mi ovo vjerojatno biti posljednja prilika da ih vidim. Avionska karta zacijelo stoji poput dvomjesečne stanarine za moj sićušni stan u Londonu. Ja bih radije uzela gotovinu, ali karta je bila dar, ili točnije, pokušaj manipulacije milijardera koji je iznio prijedlog na sastanku u New Yorku.

Ali sada ne želim razmišljati o Odluci. Odlučila sam razmišljanja o toj temi odgoditi do završetka ovog leta.

Let od New Yorka do Londona traje nešto manje od sedam sati. Svakih petnaest minuta uključujem monitor i provjeravam trenutačan položaj aviona. Voljela bih da nikad ne stigne, da nastavi letjeti dok mu ne ponestane goriva. Razmišljam o tome da kradomice dostavim stjuardesi ceduljicu s porukom: »Ako se spustimo ispod dvanaest tisuća metara, avion će eksplodirati!«

»Hej, koga moram ubiti da bih dobio još jedno piće? I koji je vrug s internetom?«

Nevolje u raju. Koliko mogu procijeniti, odjeljak prvog razreda, koji nosi deset putnika, ima samo dva nezadovoljna stanovnika. Ja taj džep nezadovoljstva nazivam Kutkom mrzovolje i zajedljivih primjedaba. Njegovi se tridesetogodišnji stanovnici od polijetanja natječu u ispijanju pića i izricanju sarkastičnih primjedaba. Poznajem jednoga od njih, individuu koja trenutačno pokušava iznuditi piće, a znam i što ga izjeda jer sam i sama u to umiješana. Zove se Grayson Shaw, a ja sam dala sve od sebe da ga izbjegnem.

»Hej, vama se obraćam«, viče Grayson.

Vitka tamnokosa stjuardesa s imenom »Jillian« na pločici proviruje iz avionske kuhinje i slabašno se smiješi. »Gospodine, kapetan je uključio upozorenje da se vežete i obustavio posluživanje pića...«

»Za Boga miloga, samo mi dobacite dvije bočice. Udaljeni smo dva i pol metra.«

»Ne obazirite se na njega, Jillian«, kaže drugi nezadovoljnik. »Dvije bočice neće riješiti njegov problem.«

»Hvala vam, neznanče sa sjedala 2A. Jako pronicljivo!«

Grayson poskakuje dok novi val turbulencija potresa avion. Osjećam kako povlači stražnji dio mog naslona za glavu dok ustaje. Duga plava kosa pada mu na lice skrivajući me od njegova pogleda. Drago mi je što je tako. Zaustavlja se na ulasku u avionsku kuhinju ispred mog sjedala u prvom redu.

»U redu, to baš nije tako teško. Vi ste obična avionska konobarica. A sad mi dodajte bočice.«

Jillianin namješteni smiješak blijedi. Poseže za nečim, ali uto se oglašava avionski telefon pa umjesto toga podiže slušalicu.

Grayson trlja sljepoočnice i okreće glavu u stranu. Pogledi nam se susreću. »Vi! Isuse, ovaj let postaje sve gori.«

Sprema se okomiti na mene, ali uto se pojavljuje drugi nezadovoljnik i staje mu neugodno blizu. Prilično je zgodan, s kratkom tamnom kosom, uskim licem i čvrstim pogledom.

Grayson načas bulji u njega, a onda nakrivljuje glavu. »Mogu li vam pomoći?«

»Zapravo sam ja došao pomoći vama.«

Ja u normalnim okolnostima ne volim muškaračka junačenja... ali moram priznati da mi se sviđa junak sa sjedala 2A. U njemu je nešto istodobno tajanstveno i poznato.

Grayson zausti da nešto kaže, ali ne dobiva priliku za to. Prasak iza nas zaglušan je. Avion propada, stabilizira se, zatim poskakuje i podrhtava, poput sićušnog kamenčića na tlu tijekom zemljotresa. Vrijeme kao da se usporava. Dvojica muškaraca padaju na pod preda mnom i kotrljaju se. Možda se hrvaju, nisam sigurna, avion me tako jako baca da mi je teško procijeniti.

Izbija kaos. Stjuardese jure prolazima, pospremaju sve predmete koje mogu i dovikuju ljudima da se vrate na svoja sjedala i vežu. Javlja se glas sa zvučnika, ali ne mogu razabrati što govori.

Otvaraju se pretinci iznad glava i maska za kisik njiše se preda mnom, okrugla, žuta plastična zdjela s ravnim dnom. Poskakuje gore-dolje na prozirnoj plastičnoj cijevi poput viseće čaše piñate, malo izvan dosega.

Grayson je nekamo nestao — kamo, ne znam i ne marim. Drugi nezadovoljnik ustaje, hvata se za pregradni zid kako bi zadržao ravnotežu i baca pogled niz avion, malo škiljeći. Pogled mu hita lijevo-desno, kao da nešto računa.

Naposlijetku pada na sjedalo pokraj mene i čvrsto veže pojas.

»Zdravo.«

»Zdravo«, oblikujem riječ ustima, nesigurna čuje li mi se glas iznad okolne galame.

»Čujete li me?«

Iz nekog razloga glas mu je kristalno jasan. Govori s američkim naglaskom, a njegova je smirenost u oštrom kontrastu s okolnim

rasulom. Čini se kao da smo on i ja u mjehuru, dok se svijet izvan mjehura raspada, a vrijeme vrtoglavo ubrzava.

»Da«, napokon odgovaram i čujem vlastiti glas kao iz daljine.

»Vežite se i spustite glavu među koljena. Stavite dlanove na tje-me i isprepletite prste. Ne podižite pogled.«

»Zašto?«

»Mislim da ćemo se svakog časa srušiti.«

2.

Nick

JOŠ UVIJEK SAM ŽIV, ali sjećam se i boljih dana.

Osjećam bol u svakom komadiću tijela. Slabašno zujanje u glavi od alkohola nestalo je, a zamijenila ga je jaka glavobolja. Najjače me boli oko zdjelice. Tik prije pada povukao sam pojas nadolje nadajući se da će mi to poštediti unutrašnje organe. Uspjelo mi je, ali platio sam cijenu. Počinjem odvezivati pojas, a onda zastajem.

Previše je tiho.

Svjetla su ugašena i samo slaba mjesečina probija se kroz prozore. Iza sebe čujem nekoliko tihih jauka. Kad je poletio s JFK-a, ovaj je Boing 777 ponio dvjesto pedeset ljudi. Čak i da je samo manji dio njih preživio, kabina bi odzvanjala glasovima, vjerojatno kricima. Relativna tišina ne sluti na dobro.

Čini mi se da mi je u glavi bistro, ruke su mi neozlijeđene i mislim da sam u stanju hodati. Prilično sam dobro prošao, ali ako se uzme u obzir kako je pad bio gadan, kladio bih se da mnogi drugi putnici nisu imali takvu sreću. Moram im pomoći. Prvi put otkako — pa, otkako me sjećanje služi — osjećam se gotovo normalno, ispunjen svrhom i hitnošću. Osjećam se živ.

Žena do mene još uvijek se nije pomaknula. Sjedi pogrbljena, s glavom među koljenima i isprepletenim prstima na tjemenu, baš kao što sam joj rekao da učini.

»Hej.« Glas mi zvuči hrapavo.

Ona se ne pomiče.

Pružam ruku i odmičem joj pramen plave kose na tjeme. Ona malo okreće glavu i pogleda me jednim zakrvavljenim okom, a onda se polako uspravlja otkrivajući usko lice. I drugo joj je oko zakrvavljeno. Od sljepoočnice do brade proteže joj se masnica.

»Jeste li dobro?«

»Da, mislim da jesam,« odgovara kimnuvši glavom i gutnuvši.

Što sada? Da joj provjerim mentalno stanje? »Kako se zovete?«

»Harper. Harper Lane.«

»Kad ste rođeni, Harper?«

»Jedanaestog prosinca.« Malo se smješka ne dodajući godinu.

Da, ona je dobro. Čini se da je u kasnim dvadesetima ili ranim tridesetima. I da je Britanka, što prije nisam primijetio. Vjerojatno se vraćala kući u London.

»Ostanite ovdje — odmah ću se vratiti.«

Sada slijedi test. Odvezujem pojas, ustajem i istog časa posrćem prema zidu, grdno udarivši ramenom. Avion se zaustavio pod kutom od trideset stupnjeva, s nosom nadolje, nagnut malo nalijevo. Oslanjam se o pregradni zid i čekam da bol popusti.

Okrećem glavu i bacam prvi pogled niz prolaz. Ukipim se od šoka.

Gotovo je čitav avion nestao. Ostali su samo odjeljci prvog i poslovnog razreda. Kroz nazubljen otvor odmah iza odjeljka poslovnog razreda njišu se grane jednog drveta. Oko rubova frcaju električne iskre, a iza njih mračna šuma. Velika većina putnika putovala je ekonomskim razredom, a njemu više nema ni traga — samo drveće i tiha šuma. Ostatak aviona možda je završio stotinama milja daleko. A možda se raspao u milijun komadića. Iznenaden sam što smo mi ostali čitavi.

Uto čujem ritmičko lupanje s druge strane zida. Malo posrćući i opipavajući oko sebe obilazim pregradni zid koji dijeli odjeljak prvog razreda od avionske kuhinje. To je Jillian, stjuardesa, lupa na vrata pilotske kabine.

»Nikako da izađu«, kaže ugledavši me.

Prije no što stignem odgovoriti, ona se vraća do pregradnog zida i dohvaća telefon. Načas osluškuje, a onda odbacuje slušalicu. »Ne radi.«

Pomišljam da je u šoku. Što je u ovom trenutku najvažnije? Bacam pogled preko ramena prema iskrama koje frcaju na svinutom metalu. »Jillian, postoji li opasnost da izbije požar?«

»Požar?«

»Da. Ima li goriva u ovom dijelu aviona?« To mi zvuči kao razumno pitanje, ali tko zna?

Jillian zbunjeno gleda pokraj mene. »Ne bi trebao izbiti požar. Kapetan je izbacio gorivo. Barem tako mislim...«

Jedan sredovječni muškarac u prvom razredu podiže glavu. »Požar?«

Ljudi oko njega počinju tiho ponavljati tu riječ.

»Gdje se nalazimo?« Čini se da je to sljedeće logično pitanje.

Jillian samo bulji, ali Harper odgovara: »Letjeli smo iznad Engleske.« Kad nam se pogledi susretnu, dodaje: »Pratila... pratila sam naš položaj na monitoru.«

To je prvi djelić dobrih vijesti, ali ne razmišljam dugo o njemu. Riječ *požar* napokon je stigla do pogrešne osobe.

»Požar!« viče netko. »Moramo izaći.« Diljem aviona, ljudi se počinju izvlačiti iz sjedala. Uspaničena masa od dvadesetak ljudi nagurava se u skućenom prostoru. Nekoliko se putnika odvaja od ostalih i žurno odlazi do nazubljenog otvora u stražnjem dijelu aviona, ali ne usuđuju se skočiti pa se okreću natrag. Uzvicima: »Požar!« pridružuje se vrisak: »U klopci smo!« A onda situacija postaje ružna. Jedna sjedokosa žena iz poslovnog razreda spotiče se i pada. Ljudi gaze preko nje hitajući u prednji dio aviona, u kojem Jillian i ja stojimo bez riječi. Ženini ih krici ne usporavaju.

Nastavljaju trčati ravno prema nama.

3.

Nick

GOMILA KOJA NADIRE prisiljava Jillian da se pribere. Širi ruke, ali je izdaje glas. Jedva je mogu čuti od vike gomile. Pogled na nju kako bespomoćno stoji pred gomilom nagoni me na akciju. Pomičem se naprijed, guram Jillian iza sebe i ukopavam se.

Počinjem vikati, a glas mi zvuči jače i jasnije no što sam očekivao. »Stanite! Ljudi, prestanite trčati, ozlijedili ste onu ženu! Slušajte me! Nije. Izbio. Požar.« Svaku riječ izgovaram sporije i tiše od prethodne, pokušavajući prenijeti smirenost na gomilu. »Shvaćate? Nije izbio požar. Nismo u opasnosti. Smirite se.«

Ne računajući malo naguravanja, gomila se smiruje, a svi se pogledi usredotočuju na mene.

»Gdje smo?« dovikuje jedna žena.

»U Engleskoj.«

Informacija se šaptom širi gomilom, kao da je riječ o kakvoj tajni. Jillian se odmiče od mene i oslanja o stolac.

Svi me putnici istodobno počinju zasipati pitanjima, poput novinara u posljednjim trenucima tiskovne konferencije u Bijeloj kući.

»Pomoć stiže«, čujem sebe kako govorim. »U ovom je času najvažnije da ostanemo mirni. Ako budete paničarili, netko će stradati, a ako nekoga ozlijedite, možete očekivati sudske tužbe.« Zastajem, a onda dodajem: »Novinari će ustanoviti tko je poslije pada aviona

stvarao probleme, pa možete očekivati da završite na jutarnjim vijestima.« Čini se da prijetnja javnim poniženjem — što je najveći strah većine ljudi — postiže željeni cilj. Vika jenjava, a zamjenjuju je sumnjičavi postranični pogledi dok se ljudi pitaju hoće li ih njihovi susjedi cinkati da su bezobzirno pojurili prema izlazu.

»Ako vas nešto boli, nemojte se pomicati. Ako ste zadobili unutarnje ozlijede, kretanje je najgore što možete učiniti. Ljudi iz spasilačke ekipe pregledat će vas kad stignu, pa će odlučiti kako i kada vas pomaknuti.« To barem dobro zvuči.

»Gdje je kapetan?« pita jedan gojazni sredovječni muškarac.

Srećom (ili nesrećom), laži mi i dalje naviru na jezik: »On u ovom trenutku koordinira plan akcije sa spasilačkom ekipom.«

Jillian mi dobacuje zbunjen pogled, kao da pokušava odgonetnuti je li to dobra vijest ili laž. Pitam se hoće li mi ona biti od pomoći.

»Tko ste vi?« dovikuje jedan drugi putnik.

»On je običan putnik, kao i svi ostali.« Nažalost, čini se da je pijani kretan sa sjedala 2D preživio pad aviona. Zuri u mene staklenim očima. »Ne obraćajte pažnju na tog klauna.«

Sliježem ramenima. »Pa naravno da sam putnik — a što bih drugo bio? Slušajte me sada! Svatko tko može hodati izaći će iz aviona na miran način. Sjednite na najbliže sjedalo i pričekajte da vas prozove. Ova mlada dama« — pokazujem glavom prema Jillian — »otvorit će izlaz za nuždu. Kad prozove vaš red, poslušajte je. Ako je netko od vas liječnik, neka mi se odmah javi.«

Jillian otvara lijeva izlazna vrata u prednjem dijelu aviona, a onda čujem napuhavanje tobogana za evakuaciju. Prilazim joj i bacam pogled van. Tobogan zapinje za okolno drveće, ali omogućit će ljudima da siđu na tlo, koje je metar-dva ispod nas. Nos aviona još uvijek je nekoliko desetaka centimetara iznad tla. Čitav ovaj dio aviona leži na drveću, ali čini se da je prilično stabilan.

»Što sada?« tihim me glasom pita Jillian.

»Počnite s ljudima iz stražnjeg dijela.« Pretpostavljam da će to smanjiti pomicanje aviona.

Pet minuta poslije pred toboganom se formira kolona, pa situacija postaje jasnija. Čini se da su svi putnici iz prvog razreda preživjeli,

ali mnogi se iz poslovnog ne pomiču — otprilike polovina od njih dvadesetak.

Uto na pragu do mene zastaje jedna žena s crnom kosom do ramena, možda u ranim četrdesetima. »Tražili ste liječnika?« obraća mi se s neznatnim stranim naglaskom — čini mi se njemačkim.

»Točno.«

»Ja... ja sam završila medicinu, ali ne radim kao liječnica.«

»E pa, danas radite.«

»U redu«, odgovara još uvijek nesigurno.

»Jillian će vam dati pribor za prvu pomoć. Želim da pogledate preostale putnike i odredite prioritet tretmana. Prvo oni koji su u neposrednoj opasnosti, zatim djeca, pa žene, a onda muškarci.«

Bez riječi, liječnica se počinje probijati kabinom, a Jillian je slijedi. Ja odlazim do izlaznih vrata i brinem se da ljudi ostanu na dovoljnom razmaku kako se ne bi sudarali spuštajući se niz tobogan. Napokon se spušta i posljednja putnica: to je ona starija žena koju su drugi putnici gotovo pregazili. Kad stopalima dodirne tlo, jedan postariji muškarac, vjerojatno njezin muž, hvata je za ruku i pomaže joj ustati. Polako mi kima glavom, a ja mu uzvraćam.

Uto začujem kuckanje staklenih bočica u kuhinji između prvog i poslovnog razreda i ljutit glas: putnik sa sjedala 2D kori nekoga.

Odlazim onamo i otkrivam da Harper stoji nasuprot putniku sa sjedala 2D. Lice joj je iskrivljeno. On je poredao desetak malih bočica na nagnuti stol. Polovina je bočica prazna, a 2D skida čep s bočice *tanqueraya*.

Rado bih se upustio u ono što joj je rekao ili učinio, ali postoje važniji problemi — naime preostali putnici, od kojih mnogi trebaju pomoć, a možda i liječnički tretman.

»Prestanite ih ispijati«, derem se na njega. »Možda će nam zatrebati za medicinsku pomoć.« Mogli bi nam ponestati antiseptici prije no što stigne pomoć, a alkoholna pića bila bi bolja nego ništa.

»Istina. Ja upravo primam medicinsku pomoć.«

»Ozbiljno vam govorim. Ostavite ih i izađite iz aviona.«

On teatralno dohvaća žičani avionski telefon. »Molim jedan pljesak za našeg spasitelja, antialkoholičarskog nacista.« Oponaša klicanje

gomile, a onda naglo ispija alkohol iz bočice koju drži u rukama i otire usta. »Reći ću vam što ćemo«, kaže malo otežući glasom. »Kako bi bilo da napravimo kompromis? Dat ću vam bočice čim ih ispraznim.«

Zakoračujem prema njemu. Harper staje između nas. Uto me zaustavlja čvrsta ruka na ramenu.

To je liječnica.

»Završila sam pregled«, kaže mi. »Ovo morate vidjeti.«

Nešto u njezinu glasu malo me uznemiruje. Dobacujem prije-koran pogled putniku sa sjedala 2D, a onda se okrećem i odlazim za liječnicom. Harper me slijedi.

Liječnica se zaustavlja pokraj sjedala jednog tamnoputog sredovječnog putnika iz poslovnog razreda koji nepomično leži priklješten uza zid, lica prekrivena osušenom krvlju.

»Ovog čovjeka usmrtio je snažan udarac u glavu«, objašnjava mi liječnica tihim glasom. »Bio je priklješten stražnjim dijelom sjedala ispred sebe i bočne pregrade. Bio je čvrsto vezan, ali sjedala u poslovnom razredu nisu tako razmaknuta kao u prvom. Trzanje pri padu i udar bili su smrtonosni za sve slabije i više putnike, sve one čija je glava mogla dodirnuti prednje sjedalo. On je jedna od žrtava.« Pokazuje mi ostatak poslovnog razreda, u kojem još uvijek sjedi sedmero ljudi. »Četvero ljudi je živo ali u nesvijesti. Nisam previše optimistična u vezi s njima. Jednog od njih ne bih željela pomicati. Troje je prilično natučeno, ali mogli bi preživjeti ako ih uspijemo prebaciti u bolnicu.«

»U redu. Hvala vam, doktorice.«

»Sabrina.«

»Nick Stone.« Rukujemo se, a onda se predstavljaju Jillian i Harper.

»Željela sam vam ovo pokazati jer smo svi vjerojatno zadobili neki udarac u glavu«, objašnjava mi Sabrina. »Jako je važno da krvni tlak svih putnika ostane u granicama normale. Svatko od nas možda ima asimptomatičnu traumu na glavi, koja bi mogla prouzročiti moždani udar ili krvarenje u mozgu ako se uzbuđujemo ili naprežemo.«

»To je dobro znati.« Istina je da ne znam što da radim s tom novom informacijom. U ovom trenutku nisam siguran što da učinim u vezi s bilo čim. Tri žene s očekivanjem me gledaju i čekaju upute.

Prvo pomišljam na glavni dio aviona. Ako je odjeljak poslovnog razreda ovako loše prošao, mogu zamisliti kako izgleda ekonomski razred, u kojem su sjedala međusobno još bliža, pa bi trzaj kad se avion slomio i udario o tlo bio daleko smrtonosniji. Ako je itko iz stražnjeg dijela aviona još uvijek živ, trebat će mu mnogo pomoći.

»Moramo pronaći ostatak aviona.«

Blijedo me gledaju.

Usredotočujem se na Jillian. »Ima li ikakvog načina da uspostavimo kontakt s ljudima iz stražnjeg dijela?«

Odmahuje glavom sa zbunjenim izrazom na licu. »Telefon ne radi.«

Telefon. »Što je s vašim mobitelom? Poznajete li osoblje u stražnjem dijelu? Znete li brojeve njihovih mobitela?«

»Znam.« Jillian izvlači mobitel i uključuje ga. »Nema signala.«

Ni moj mobitel ne daje signal. »Možda je to zato što imamo američkog operatera.«

»Ja živim u Heidelbergu«, kaže Sabrina. »Možda... ne, ni ja nemam signal.«

»Ja imam engleskog operatera«, kaže Harper, ali pokazuje se da ni ona ne prima signal.

»U redu«, kažem. »Idem ih potražiti.«

»Ja idem s vama«, kaže Harper.

I Jillian nudi pomoć, ali zaključujemo da bi bilo bolje da ona ostane s ostalim putnicima dok ne stigne pomoć. Dok Harper skuplja namirnice, primjećujem jednog mladog Azijca, možda u kasnim dvadesetima, koji sjedi u poslovnom razredu, pogrbljen iznad osvjetljenog zaslona laptopa koji jarko sja u mračnoj kabini.

»Hej.«

On podiže pogled i hitro mi pretražuje lice, a onda nastavlja tipkati.

»Morate izaći iz aviona.«

»Zašto?« Ni ne trudi se podići pogled.

Spuštam glas i čučnem do njega kako bih mu mogao pogledati u oči. »Zato što je na tlu sigurnije. Avion izgleda stabilan, ali leži na drveću koje bi u svakom trenutku moglo popustiti. Mogli bismo

se naglo zakotrljati i pasti.« Pokazujem rukom raspuknuti metal iza njega, s kojeg na mahove još uvijek frcaju iskre. »A možda postoji i opasnost od požara. Nismo sigurni.«

»Nema opasnosti od požara«, odgovara on još uvijek tipkajući i hitro mičući očima amo-tamo. »Moram ovo završiti.«

Spremam ga se upitati što je važnije od preživljavanja nakon pada aviona, ali uto mi prilazi Harper i dodaje mi bocu vode, pa se odlučujem posvetiti ljudima koji žele moju pomoć.

»Nemojte zaboraviti da bi svako pretjerano naprezanje moglo biti kobno«, kaže mi Sabrina. »Možda ne osjećate bol, ali to ne mora značiti da vam život nije u opasnosti.«

»Shvaćam.«

Dok se udaljavamo, Sabrina prilazi mladom Azijcu i počinje mu nešto govoriti tihim glasom. U trenutku kad stignemo do izlaza, njih dvoje već gotovo viču jedno na drugo. To mi baš ne izgleda kao razgovor liječnika i pacijenta. Oni se poznaju. Nešto mi u vezi s tim prizorom ne štima, ali sada nemam vremena razmišljati o tome.

Na dnu tobogana, troje ljudi pogrbljeni su na tlu ili se naslanjaju na debla i drže za glavu. Ali vidio sam da je izašlo najmanje dvadeset ljudi. Gdje su ostali? Buljim u šumu.

Polako počinjem razabirati sjajna svjetla koja poskakuju u šumi udaljavajući se od aviona — struja ljudi širi se u mraku, a neki od njih trče. Mora da svjetla dolaze od svjetlosnih aplikacija njihovih mobitela.

»Kamo su krenuli?« pitam, ne obraćajući se nikome posebno.

»Zar ne čujete?« odgovara mi žena koja sjedi na tlu odmah do tobogana, ne podižući glavu s koljena. Ukipim se i osluškujem. A onda čujem glasove u daljini.

Krikove.

Ljudi dozivaju pomoć.